

Arrest

nr. 235 290 van 17 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 november 2005 dient de verzoekende partij een verblijfsaanvraag in op grond van de artikelen 10, § 1, vierde lid en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 december 2006 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) geweigerd.

1.2 Op 12 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 5 februari 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, maar op 25 oktober 2012 ongegrond verklaard. Op 18 maart 2013, bij arrest nr. 99 047, verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing van 25 oktober 2012 ingestelde beroep.

1.3 Op 19 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 24 mei 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Op 6 februari 2014, bij arrest nr. 118 428, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 24 mei 2013 en 13 juni 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij telkens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.5 Op 29 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van twee jaar genomen.

1.6 Op 16 september 2019 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 16 oktober 2019 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 17 april 2020, bij arrest nr. 235 289, vernietigt de Raad de beslissing waarbij de betrokken aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.7 Op 16 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 19 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) De heer

Naam + voornaam: T(…), P(…) N(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (…)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 19 november 2019, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM. (...)

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de ongegrondheidsbeslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 16 oktober 2019 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het hoger belang van de minderjarige kinderen, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...)

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij (Cfr. ongegronde 9ter).

Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met de gezondheidstoestand, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. (...) Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Terwijl verzoekende partij al evenmin ernstig kan voorhouden dat er sprake is van een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij verwijst op theoretische wijze naar dit artikel, en de erin opgesomde elementen, maar geeft op geen enkele wijze in concreto aan waarom haar persoonlijke situatie zou verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij

zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Verweerder laat gelden dat het administratief dossier een synthesesnota bevat dd. 27.09.2019 waarin nopens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende wordt besloten:

- 1. Gezins- en familielevens: alleenstaande*
- 2. Hoger belang van het kind: geen kinderen vermeld in aanvraag 9ter*
- 3. Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst*

Verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling niet langer actueel zou zijn.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij (die zij aanhaalt in het kader van de voorgehouden schending van art. 3 EVRM) uitvoering besproken werd door de gemachtigde van de Minister in het kader van een aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet.

(...)

De door verzoekende partij voorgehouden schendingen kunnen geenszins worden aangenomen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen echter aan dat het in de eerste plaats aan diegene toekomt die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen, maar dat de verzoekende partij dit bewijs niet levert. Volgens de verwerende partij verwijst de verzoekende partij slechts op theoretische wijze naar de

voormelde bepaling, maar geeft ze op geen enkele wijze *in concreto* aan waarom haar persoonlijke situatie zou verhinderen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij wel degelijk concreet aanvoert dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, waarbij zij verwijst naar de ongegrondheidsbeslissing die in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet werd genomen. Hoger in haar verzoekschrift is zij reeds ingegaan op deze aanvraag en gaf ze aan dat hieruit blijkt dat zij ernstig ziek is en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. Zij stelt dat het feit dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met de gezondheidstoestand, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij op zich niet betwist dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zij voert wel aan dat met deze gezondheidstoestand rekening werd gehouden in een synthesesnota van 27 september 2019.

Zoals de verwerende partij terecht stelt, luidt de voormelde interne nota van 27 september 2019 als volgt:

- “1. *Gezins- en familieleven: alleenstaande*
2. *Hoger belang van het kind: geen kinderen vermeld in aanvraag 9ter*
3. *Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst*”

In casu is het niet nodig dat de Raad zich uitspreekt over de voorafgaande vraag of het in het licht van een daadwerkelijk rechtsmiddel in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet – de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn – en de wapengelijkheid tussen de partijen op zich wel kan volstaan dat het op grond van het voormelde artikel 74/13 gevoerde onderzoek slechts blijkt uit een interne nota die zich in het administratief dossier bevindt en die niet aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Hierdoor kan de verzoekende partij de inhoud ervan immers slechts nagaan en desgevallend erop ingaan in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, wanneer zij overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur inzage in het administratief dossier vraagt en binnen de beroepstermijn van 30 dagen ook krijgt.

De Raad moet immers hoe dan ook vaststellen dat de betrokken interne nota dateert van 27 september 2019 en aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij poneert dat er geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst is, terwijl aan de ambtenaar-geneesheer pas op diezelfde dag werd gevraagd om een medisch advies te formuleren in het kader van de door de verzoekende partij op 16 september 2019 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Het advies betreft overeenkomstig artikel 9*ter*, § 1, eerste en vijfde lid van de vreemdelingenwet de beoordeling of de zieke vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Dit advies werd slechts verstrekt op 10 oktober 2019. Op basis van dit advies werd de voormelde aanvraag van 16 september 2019 ongegrond verklaard, bij beslissing van 16 oktober 2019. De betrokken vaststelling van de gemachtigde in zijn interne nota is bijgevolg hoe dan ook achterhaald, aangezien naderhand een recentere beoordeling heeft plaatsgevonden. De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet voorhouden dat deze beoordeling nog actueel zou zijn.

Bijkomend blijkt ook niet op welke gronden de gemachtigde reeds op 27 september 2019 oordeelde dat er geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst is, terwijl de verzoekende partij op 16 september 2019 nog een nieuwe aanvraag op grond van het voormelde artikel 9*ter* had ingediend en dus medische elementen naar voren had gebracht.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de beslissing van 16 oktober 2019, waarin de voormelde aanvraag van 16 september 2019 ongegrond werd verklaard omdat er volgens ambtenaar-geneesheer vanuit medisch standpunt geen bezwaar was tegen een terugkeer naar het herkomstland (Ghana), door de

Raad op 17 april 2020, bij arrest nr. 235 289, werd vernietigd. Deze beslissing wordt aldus geacht nooit genomen te zijn geweest.

De vernietiging van de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 16 oktober 2019 heeft tot gevolg dat de meest recente beoordeling van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij moet worden geacht niet langer te hebben plaatsgevonden. Er kan dan ook niet langer worden gesteld dat door middel van de voormelde beslissing bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 16 oktober 2019 op afdoende wijze rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De Raad benadrukt verder dat, gelet op de hoger vastgestelde gebreken met betrekking tot de beoordeling van de gezondheidstoestand in de interne nota van 27 september 2019, ook deze beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet kan volstaan.

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen ten slotte nog een betoog met betrekking tot het al dan niet bestaan van een motiveringsplicht in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet slechts heeft aangevoerd dat omtrent de in het voormelde artikel 74/13 opgenomen elementen niet werd gemotiveerd, maar tevens dat ermee geen rekening werd gehouden. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij inderdaad geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing. Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden ongegrondheidsbeslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE